

In deze rubriek komt maandelijks een inspirerende *Eva*-vrouw aan het woord.

Een vrouw met een missie, dat is psychologe Michelle van Dusseldorp. Ze gelooft dat mensen kunnen veranderen, dat er heling en groei kunnen zijn na pijn. Dat is ook haar eigen ervaring. "Door mijn ontmoeting met God waren niet direct mijn emotionele wonden opgelost. Het was geen *quick fix*."

‘Ik voelde voor het eerst een bodem’

Geloven was omringd door ‘schuld’ en ‘niet goed genoeg zijn’

Het beeld in mijn hoofd kantelt. Vanaf de andere kant van de straat zwaait een kleine, frêle vrouw naar me, een vriendelijke lach op het gezicht. Het beeld van psychologe Michelle van Dusseldorp (51) klopt niet met het plaatje in mijn hoofd. Alsof bij alles wat de Nieuw-Zeelandse voor elkaar heeft gebokst een imponerend postuur nodig is.

We lopen ondertussen naar haar praktijk. Achter de glazen pui midden in een winkelstraat deelt ze de wachtruimte bij haar praktijk met een schoonheidspecialiste. “Schoonheid van buiten en schoonheid van binnen,” zegt Michelle met een *big smile*.

Katholiek gezin

Michelle groeide op in Nieuw-Zeeland. Tot haar tweeëntwintigste woonde en studeerde ze daar. “Mijn ouders waren katholiek, maar mijn vader was opgegroeid in een gezin waar moeder lid was van de sekte van Christian Science en vader onder invloed van zijn broer overtuigd communist was geworden. Toen mijn vader verkeer kreeg met een katholiek meisje en zich bekeerde tot het katholicisme, was mijn opa verschrikkelijk boos. Hij is ook niet naar het huwelijk van mijn ouders gekomen. Ik ben de op een na jongste en groeide op met een oudere zus en broer en een jongere zus. Mijn oudste broer heb ik nooit gekend: hij overleed op vijfjarige leeftijd. In de week na zijn overlijden ben ik verwekt. Hij stierf door een medisch ongeluk, toen zijn amandelen werden geknipt. Wat er precies gebeurd is, weet ik niet. Er is veel mysterie en vaagheid rond zijn dood. Tijdens het opgroeien werd er thuis ook nooit over gesproken. Als zijn naam viel, was de sfeer direct heel gespannen. Zijn overlijden drukte een belangrijk stempel op ons gezin. Een priester vertelde mijn vader dat het Gods wil was dat mijn broertje overle-

den was. Mijn vader nam daarna afstand van God, net zo bewust als hij voor het geloof had gekozen. Hij bleef wel met ons meegaan naar de kerk, maar zijn leven lang heeft hij nooit deelgenomen aan het avondmaal. Hij vertrouwde God niet meer, zei mijn moeder. Mijn vader is een heel slimme, intellectuele man, maar niet iemand die over zijn gevoelens praat. Emotioneel was hij in mijn jeugd heel gesloten en niet beschikbaar voor ons. Hij was geen warm of knuffelig persoon. Mijn moeder was grillig en heel onveilig voor ons als kinderen. Ze had veel woedeaanvallen. Het opgroeien in ons gezin betekende voor mij overleven. Ik kijk dan ook niet terug op een gelukkige jeugd. Het maakte mij tot een meisje dat altijd op zoek was naar antwoorden en zin. Ik geloofde in die tijd wel in God, maar geloven was omringd door ‘schuld’ en ‘niet goed genoeg zijn’. Ik voelde me ‘lost’.

Tijdens een retraite in het laatste jaar van de katholieke middelbare school werd ik door God aangeraakt. Een echt bekeringsmoment. De priester vertelde over Jezus zoals ik dat niet eerder gehoord had. Hij had echt een levende relatie met God. Ik weet dat ik me tijdens een avondmis in de kapel uitstreckte naar God en bad: ‘Als U iets van mijn leven kan maken, hier is het.’ Ik kan eigenlijk niet goed woorden geven aan wat er toen gebeurde, maar ik voelde iets wat boven mijzelf uitsteeg. Het was bovennatuurlijk en werd niet door mijzelf opgewekt. Ik werd gevuld door de liefde van God. Voor het eerst voelde ik een bodem onder m’n bestaan. Ik was veilig bij God. Dat is ook niet meer weggegaan. Deze ervaring zette mijn leven op zijn kop. Daarvoor las ik nooit in de Bijbel, dat boek interesseerde me niet. Maar na deze ervaring kon ik niet meer stoppen. Het grappige is wel: ik was katholiek en ik bleef katholiek. Het was ook geen cognitieve ervaring. Ik heb niet mijn

hart aan Jezus gegeven of mijn zonden beleden. Pas anderhalf jaar later hoorde ik voor het eerst dat Jezus voor mijn zonden gestorven was. Ik dacht: o, dus zo zit het! Van het evangelie had ik helemaal niets begrepen, maar ik had wel God ontmoet. Het is grappig hoe God onze formules allemaal omzeilt.

Depressief

Twee jaar na mijn bekering werd ik ernstig depressief. Door mijn ontmoeting met God waren dus niet direct mijn emotionele wonden opgelost. Het was geen *quick fix*. De voedingsbodem van mijn jeugd was niet goed. Ik zat behoorlijk in de knoop en had weinig eigenwaarde. Ik was altijd bezig om mijn best te doen en liep echt op mijn tenen. Ondertussen probeerde ik me zoveel mogelijk aan te passen aan wat anderen van mij wilden. Constant had ik een basisniveau van *anxiety*, van angst en onrust. Dat betekende dat ik na de bekeringservaring ook enorm mijn best ging doen voor God. Ik had deze ervaring gehad, dus nu moest ik ook een heel goede christen zijn, was mijn gedachte. Om uit de depressie te komen, volgde ik uiteindelijk anderhalf jaar lang therapie. Ik denk ook dat daar mijn verlangen naar herstel en heling is ontstaan.

Ondertussen was ik Engelse literatuur gaan studeren. Ik kon goed leren. Als kind was ik al geïnteresseerd in wetenschap. Na mijn studie besloot ik naar Malta te gaan voor een katholieke Discipelschaps Trainings School (DTS), een samenwerking tussen de katholieke ICPE (het Instituut voor Wereldevangelisatie) en de zendingsorganisatie Youth With A Mission (YWAM). Ik bleef daar hangen en werkte ook twee jaar in Rome. Daar heb ik veel bijzondere dingen zien gebeuren onder katholieke jongeren. Vervolgens ben ik naar Nederland gekomen om een opleiding voor creatieve evangelisatie te volgen in Ede. En daar ontmoette ik Cris.

Anderhalf jaar later zijn we getrouwd. Na ons huwelijk vertrokken Cris en ik met het idee om samen anderhalf jaar in Nieuw-Zeeland te gaan wonen. Het leek ons verstandig vanwege onze verschillende culturele achtergronden. En Cris kon op die manier mijn familie leren kennen. We vonden allebei een baan, en de anderhalf jaar werden er tien. De gemeente waar we bij hoorden, wilde graag iets betekenen. Er waren veel problemen met verslaafde en ontspoorde Maori-jongemannen in die plaats, maar de gemeenteleden durfden die jongens niet in huis te nemen. Dus ons werd gevraagd of we een opvanghuis op wilden zetten voor criminele mannen. Wij zijn heel visionair, echte pioniers, dus wij wilden dat wel doen. Het leek niet voor de hand liggend, maar,” (lachend) “dat is niets in mijn leven! Ik wil dingen van betekenis doen en ben daarin heel doelbewust. Ik beweeg mee met wat zich aanbiedt, maar wel met een doel. Mijn man vindt me zelfs veel te doelbewust! Na twee jaar voorbereiding gingen we open. Onze oudste dochter was 9 maanden, de andere twee meiden zijn daar geboren. Ik zeg wel eens tegen ze: ‘Daarom stelen jullie al mijn make-up en kleding, omdat jullie opgegroeid zijn tussen de boeven.’ Mede door het begeleiden van de mannen ben ik ook psychologie gaan studeren. Ik merkte dat wat ik had, niet altijd genoeg was en dat ik meer bagage nodig had. Na vijf jaar tussen de jongens te hebben gewoond in een klein appartementje, zijn we verhuisd. Het werk had zich mooi ontwikkeld en was succesvol. We hadden inmiddels een goede naam. Ook rechtbanken stuurden jongens naar ons door. Een van de eerste bewoners, een Maori, nam de dagelijkse leiding over.

Over Michelle

Psychologe Michelle van Dusseldorp (51) is getrouwd met Cris. Ze hebben samen drie dochters. Tijdens het opgroeien van haar kinderen studeerde Michelle psychologie. In diezelfde periode gaf ze samen met haar man leiding aan een opvanghuis voor criminele mannen in Nieuw-Zeeland. Inmiddels wonen Cris en Michelle alweer 14 jaar in Nederland. Hier heeft Michelle de organisatie Groundwork opgezet, vanuit het verlangen om psychologie en geloof bij elkaar te brengen. In 2011 verscheen van haar hand het boek *Ik kan veranderen, elf stappen naar innerlijke heling en groei*. Haar missie is om die innerlijke heling en groei beschikbaar te maken voor iedereen. Dat doet ze door zelf cliënten te begeleiden, maar ook door het geven van trainingen binnen Groundwork en door het opzetten van een post-hbo opleiding voor christelijke therapeuten (www.groundwork.nl). Tijdens *Eva's* Vriendinnenweekend 2014 zal Michelle spreken. Voor meer informatie: www.eo.nl/evavriendinnenweekend.

Toen hij binnenkwam, snoof hij lijm. Nu konden we aan hem de zorg toevertrouwen en hem van een afstandje coachen. Zo ontstond ruimte om iets anders te gaan doen. We wilden nog altijd terug naar Nederland. Tijdens een avond in de kerk van vrienden werd dat op bijzondere wijze bevestigd. De spreker had een profetische bediening en wilde voor alle aanwezigen individueel bidden. Ik had er niet zo'n zin in. Ik ben zelf helemaal niet zweverig, juist zo nuchter en rationeel als maar kan. En ik wilde naar huis. Maar mijn man wilde blijven. Uiteindelijk was het onze beurt. Deze man keek ons aan, hij kende ons niet, maar wist precies wat de situatie was: ‘Jullie hebben andere landen op je hart, in Europa. Er staan half afgeronde brieven op jullie computer, maar jullie mogen weten dat het stoplicht op groen staat. Jullie gaan een bestaand werk overnemen. En jullie schilderen aan een schilderij, ieder aan je eigen kant.’ We moesten nog even geduld hebben, maar het zou gebeuren. Het was gewoon *spooky*, alles klopte.

Oude patronen

In Nederland ging Cris aan het werk als voorganger in een gemeente in Arnhem. Ik ging verder met mijn studie psychologie. Maar in wat ik tijdens mijn studie aangeboden kreeg, miste ik de aandacht voor de mens in zijn totaliteit. Ik zie de mens ook als een geestelijk wezen en dat aspect ontbrak. Hoe kan je iemand begeleiden naar heling als je daarin ook niet zijn of haar geloofsleven meeneemt? Daarnaast merkte ik in de kerk dat het als gebrek aan vertrouwen in God werd gezien als je naar een psycholoog ging. Terwijl psychologen aan de andere kant zeiden: ‘Dat is een schuldcomplex hebt, komt door het geloof.’ Twee werelden dus, die niet met elkaar te rijmen lijken,

terwijl ik diep in mijn wezen ervoer dat het wel mogelijk was. En dat mijn psychologische inzichten mijn geloof in God versterken, onderbouwen en ondersteunen. Ik zie de inzichten die voortkomen uit psychologische studie ook als zaken die afkomstig zijn van God. In Nederland viel mij op dat er weinig integratie is tussen een christelijk wereldbeeld en psychologische inzichten. Daarom heb ik Groundwork opgericht om daar iets aan te doen. Niet iedereen heeft de kennis en vaardigheden. Terwijl wel ieder mens pijn heeft en daar een *coping*-mechanisme voor ontwikkelt, een manier waarmee je omgaat met de pijn. In *Ik kan veranderen* beschrijf ik de elf stappen die mensen kunnen maken naar innerlijke heling en groei. Zelf heb ik een enorme *drive* om te groeien en te ontwikkelen van binnen-uit. Door de tijd heen heb ik veel aan mezelf gewerkt. Door therapie heb ik veel gereflecteerd en ook samen met God dingen doorgeworsteld. Op die manier heb ik steeds meer oude patronen kunnen afleggen. Mijn ontwikkeling is voor mij gekoppeld aan meer en meer op Jezus lijken. Voor mij is de belangrijkste vraag: word ik elk jaar meer de persoon die God bedoeld heeft toen hij mij schiep? Ik kan zeggen dat ik nog elk jaar meer geheeld word en meer mag gaan lijken op Jezus. Dat is mijn grootste levensdoel!”

Lees op eo.nl een extra interview met Michelle rond christelijke opvoeding en over *Eva's* Vriendinnenweekend.